

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS ANKE- OG KÆREMÅLSUDVALGS DOMBOG

HØJESTERETS KENDELSE
afsagt mandag den 21. januar 2019

Sag 118/2018

Part 1 ApS (Kærende 1)

(selv)

og

Part 2 (Kærende 2)

(selv)

mod

Advokatnævnet

(advokat Jakob S. Arrevad)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 1. november 2017 og af Østre Landsrets 3. afdeling den 27. februar 2018.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Lene Pagter Kristensen, Vibeke Rønne og Lars Hjortnæs.

Påstande

Kærende, **Part 1 ApS** og **Part 2**, har nedlagt påstand om, at Østre Landsrets kendelse af 27. februar 2018 og Københavns Byrets kendelse af 1. november 2017 ophæves hver i sin helhed.

Part 1 ApS og **Part 2** har endvidere nedlagt påstand om, at Københavns Byret og Østre Landsret ved for Københavns Byret at have truffet en ulovhjemlet afgørelse og for Østre Landsrets at stadfæste Københavns Byrets ulovhjemlede kendelse har krænket de kærendes retsgarantier efter EMRK art. 6, stk. 1, art. 13, art. 8 og Protokol 1 art. 1,

jf. EMRK art. 41, hvorfor **Part 1 ApS** og **Part 2** skal tilkendes erstatning hver med 15.000 kr.

Indkærede, Advokatnævnet, har nedlagt påstand om stadfæstelse af Østre Landsrets kendelse af 27. februar 2018.

Advokatnævnet har endvidere over for kærendes påstand om tilkendelse af erstatning nedlagt påstand om afvisning.

Supplerende sagsfremstilling

Ved beslutning af 10. oktober 2017 afviste Københavns Byret på grund af udeblivelse en retssag anlagt af **Part 1 ApS** og **Part 2** mod Advokatnævnet uden at træffe afgørelse om sagsomkostninger.

Sagen for Københavns Byret omhandlede en række afgørelser fra Advokatnævnet, hvor daværende advokat **Part 2** var blevet pålagt en sanktion for at tilsidesætte god advokatskik.

Københavns Byrets begrundelse for at afvise sagen var sålydende:

”Idet sagsøgernes processkrift vedrørende formaliteten, der skulle være indleveret den 25. august 2017 ikke er indleveret rettidigt og da sagsøgerne efterfølgende ikke er fremkommet en undskyldende forklaring for at processkrift er udeblevet, afvises sagen jf. retsplejelovens § 360, stk. 5.

Endvidere er berammelsesafgiften på 870 kr. til trods for rykkere herfor ikke betalt. Sagens afvises derfor også af den grund jf. herved retsafgiftslovens § 62, stk. 3.”

Ved brev af 23. oktober 2017 til Københavns Byret anmodede advokat Jakob S. Arrevad på vegne af Advokatnævnet om tilkendelse af sagsomkostninger i sagen.

Ved mail af 25. oktober 2017 protesterede **Part 1 ApS** og **Part 2** imod, at sagen blev genoptaget med henblik på rettens stillingtagen til fastsættelse af sagsomkostninger.

Ved beslutning af 1. november 2017 bestemte Københavns Byret, at **Part 1 ApS** og **Part 2** hver skulle betale 4.000 kr. i sagsomkostninger til Advokatnævnet. Begrundelsen var sålydende:

”Der fremlagdes brev af 22. oktober 2017 fra sagsøgtes advokat Jakob Arrevad med anmodning om tillæggelse af omkostninger.

Retten bestemte herefter, at sagsøgerne **Part 1 ApS** og advokat **Part 2** til sagsøgte, Advokatnævnet inden 14 dage betaler sagens omkostninger med 4.000 kr. til hver i alt 8.000 kr.

Sagen sluttet på ny.”

Part 1 ApS og **Part 2** kærede med Procesbevillingsnævnets tilladelse af 8. februar 2018 beslutningen til Østre Landsret.

Ved kendelse af 27. februar 2018 stadfæstede Østre Landsret byrettens afgørelse. Begrundelsen var sålydende:

”Ved beslutning af 10. oktober 2017 afviste Københavns Byret de sager, som **Part 1 ApS** og **Part 2** havde anlagt mod Advokatnævnet. Københavns Byret traf i den forbindelse ikke afgørelse om sagsomkostninger. Det fremgår ikke af sagen, at Advokatnævnet forinden afgørelsen havde lejlighed til at fremsætte krav om sagsomkostninger.

Således som sagen foreligger oplyst for landsretten, lægges det til grund, at det beror på en ren forglemmelse, at byretten ikke traf afgørelse om sagsomkostninger i forbindelse med afvisningen i sagerne.

Efter retsplejelovens § 222 kan kendelser af procesledende karakter og beslutninger omgøres, når nye oplysninger foreligger, samt når retten i øvrigt finder det hensigtsmæssigt.

Retsplejelovens § 222 blev ændret ved lov nr. 260 af 8. juni 1979, hvorved bestemmelsen fik sin nuværende affattelse. Af betænkning nr. 698/1973 om behandling af borgerlige sager, der ligger til grund for lovændringen, fremgår på side 73 blandt andet:

”Til nr. 10.

Ifølge den gældende bestemmelse i § 222 kan beslutninger, der ikke behøver at begrundes, samt kendelser af blot procesledende beskaffenhed omgøres, når nye oplysninger foreligger.

En videregående omgørelsesadgang følger af § 290, stk. 1, hvorefter de i § 283 og §§ 285-88 nævnte bestemmelser om bl.a. sammenlægning og adskillelse af borgerlige sager kan omgøres, når retten finder det hensigtsmæssigt.

Efter retsplejerådets opfattelse bør denne udvidede omgørelsesadgang gælde alle de i § 222 nævnte kendelser og beslutninger. Det foreslås derfor at ændre § 222, således at omgørelse også kan ske, når retten finder dette hensigtsmæssigt. Man har samtidig ved en ændret affattelse af § 222 tydeliggjort, at bestemmelsen gælder alle beslutninger...”

Landsretten finder på baggrund heraf, at byretten var berettiget til at omgøre sin beslutning om at slutte sagerne og tage stilling til påstanden om tilkendelse af sagsomkostninger, jf. principperne i retsplejelovens § 222.

Efter sagens forløb finder landsretten ikke grundlag for at ændre den af byretten herefter truffe afgørelse om sagsomkostninger, hvorfor byrettens afgørelse stadfæstes.”

Kendelsen er med Procesbevillingsnævnets tilladelse af 14. juni 2018 indbragt for Højesteret.

Anbringender

Part 1 ApS og **Part 2** har anført navnlig, at retsplejeloven ikke indeholder hjemmel for en domstol til ex officio at genoptage en afvist sag og tilkende den ene part sagsomkostninger. Hvis Advokatnævnet skulle tillægges sagsomkostninger, burde Københavns Byrets beslutning af 10. oktober 2017 være kæret, hvilket ikke er sket. Østre Landsret har truffet en vilkårlig afgørelse ved at stadfæste byrettens afgørelse, hvilket i sig selv udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 6-1, artikel 8, artikel 13 og Protokol 1, art. 1, og Københavns Byret har også krænket konventionen. Når der er sket krænkelse af EMRK og tilhørende protokoller, skal der ske oprejsning i form af bl.a. annullering og/eller ændring af afgørelsen, erstatning eller passende administrative eller civile sanktioner. Kærende er selvmøder, og retten har derfor en skærpet pligt til at sikre, at parten ikke hindres i at få en retfærdig rettergang ved en upartisk domstol.

Advokatnævnet har anført navnlig, at der efter princippet i retsplejelovens § 222 er hjemmel til at genoptage en afvist sag med henblik på at fastsætte sagsomkostninger, såfremt der ikke i forbindelse med afslutningen af den pågældende sag blev truffet beslutning om sagsomkostninger. I nærværende sag blev der ikke givet Advokatnævnet lejlighed til at ytre sig om omkostningsspørgsmålet, og der er ikke tale om at omgøre en tidligere truffet beslutning om sagsomkostninger.

Der er ikke ved Procesbevillingsnævnets afgørelse givet tilladelse til at indbringe et erstatningskrav for Højesteret. Erstatningspåstanden fremstår som rettet mod byretten og landsretten og ikke mod Advokatnævnet. De kærendes påstand om erstatning skal derfor afvises.

Højesterets begrundelse og resultat

Procesbevillingsnævnet har den 14. juni 2018 meddelt tilladelse til at kære Østre Landsrets kendelse af 27. februar 2018, som ikke angik en påstand om erstatning.

Højesteret afviser derfor kæremålet for så vidt angår kærendes påstand om erstatning, jf. herved retsplejelovens § 392, stk. 3.

Af de grunde, som landsretten har anført, og da det, som de kærende har anført om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, ikke kan føre til et andet resultat, stadfæster Højesteret landsrettens kendelse.

Thi bestemmes:

Part 1 ApS og **Part 2's** påstand om erstatning afvises.

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part.